

LAKŠE SE DIŠE, ALI I DALJE JE ZAGUŠLJIVO

Još su nam u živom sjećanju nekrofilске izjave raznih jugoslovenskih vrsta nazovi Hrvata koji su nakon smrti prvog predsjednika dr Franje Tuđmana pisali po raznim tiskovinama: "Lakše se diše", parafrazirajući staru reklamu. Tako je počela era propadanja Hrvatske pod raznim režimima koji su svi radili protiv vlastite države kojom upravljaju.

Najgori od svih tih režima došli su na vlast početkom ovog desetljeća stjecajem tragičnih okolnosti, a osobito veleizdajom Sanadera. Time je propadanje Hrvatske došlo do ekstrema. Gospodarstvo gotovo ni ne postoji. Državne službe su "u komi", a "režimlje" na svim nivoima služili su jedino Srbiji, još ne tako davno agresoru čiji će se zločini pamtiti još stoljećima, jer što vrijeme više prolazi, žrtve sve glasnije vape prema nebu za istinom i pravdom.

NAROD JE NAPOKON SHVATIO TKO GA VUČE ZA NOS

Za tih 15 propalih godina hrvatski narod, iako inertan i spor, a velikim dijelom i krivo informiran od prodanih medija koji su svi navijali za izdajice, ipak je shvatio tko ga zapravo vuče za nos, pa je "dao nogu" ljigavom slugi Srbije i po prvi put izabrao ženu za predsjednicu. Doduše prije 40-tak godina imali smo Savku Dapčević-Kučar, ali bila je to i druga država, i drugi sustav i drugo vrijeme, a nije ni postojala institucija predsjednika Republike Hrvatske.

Nakon što je prošla i većinom visoko ocijenjena inauguracija predsjednice Kolinde Grabar Kitarović, i taj nesretni potlačeni i razočarani hrvatski narod odahnuo je s istom doskočicom: "Lakše se diše". I doista, predsjednica je svojim prvim potezima pokazala koliko je ozbiljna osoba. Za razliku od dva prethodnika, jedan mali primitivni balkanski lakrdijaš, a drugi ljigavi četnikoljubac siktavog zmijskog jezika, kojima je obojici zajednička osobina da su bili brbljavi poput baba u dvorištu, predsjednica je šutljiva i govori samo kada ima reći nešto konkretno, ali zato mnogo češće govori djelima.

PREDSJEDNICA OTAPA LED, VLADA PONOVO SMRZAVA

Već na sam dan inauguracije nova predsjednica je razgovarala sa srbijanskim premijerom Aleksandrom Vučićem, a nakon nekoliko tjedana krenula je na svoj prvi put izvan Hrvatske u susjednu Bosnu i Hercegovinu. U obje prigode, iako se detalji takvih delikatnih razgovora ne objavljuju, pokazala je svoj diplomatski i pregovarački talent "izbrušen" u NATO-u. Pokazala je odlučnost da se s Hrvatskom više ne može "po podu brisati", pa su šefovi "komšijskih" država za cijelu oktavu spustili svoje glasove kada je riječ o našoj zemlji i njezinoj predsjednici.

Nakon toga kao svoje drugo predsjedničko putovanje izabrala je put u Njemačku, ekonomsku supersilu i državu koja ekonomski "drma Europom". Tu ju je dočekala najmoćnija žena na svijetu (tako joj tepaju novinari) njemačka kancelarka (premijerka) Angela Merkel. Iako se ni s tog razgovora nisu pojavili detalji, očito je da je naša predsjednica "otopila led" trudeći se privući njemačke investitore, među kojima mnogo Hrvata. No očito je da se pravo "otapanje" može očekivati tek kada neka druga, bolja i sposobnija ekipa dođe na vlast. Ispada da predsjednica otapa led koji onda vlada ponovo smrza.

Slične poruke rekli su joj vjerojatno i hrvatski iseljenici u Americi s kojima je razgovarala nakon govora u Ujedinjenim narodima o pravima žena. Znakovito je da nije srljala u Washington znajući da bi prošla kao Jadranka Kosor i Ivo Josipović, koje je Obama "ekspedirao" potpredsjedniku Bidenu, koji je za nju ipak druga liga.

Moglo bi se reći da je novoj predsjednici puno lakše u inozemstvu nego kod kuće, što je apsurd, jer normalno je da se opustiš kada se vratiš kući među svoje. No ona sada nema

"svojih", osim u svom uredu. Naime, nakon što je uspjela istisnuti "crvenog Ivu", ostala je još "crvena vlada". Bilo bi dobro da je samo crvena. Ona je uza sve to još i "regionska" odnosno balkanska i što je najgore beskrajno nesposobna, uz obilje zlobe i zloradosti.

KOHABITACIJA "NA BATERIJE"

U takvim okolnostima predsjednica bi trebala zajedno s vladom upravljati nekim institucijama za koje ima ovlasti i sudjelovati u radu drugih za koje nema izravnih ovlasti. To zajedničko djelovanje predsjednika i vlade iz suprotnih političkih pravaca inače se u svijetu zove kohabitacija. No s ovakvim ljudima neka koliko-toliko normalna kohabitacija gotovo je nemoguća.

Premijer Zoran Milanović, iako rođen u Zagrebu kao mali komunistički princ kojemu je sve moguće i dopušteno, ipak je zarobljen u tatinom malom seljačkom "vlaškom" kavezu primitivizma i balkanskog seksizma u stilu "Kako meni more ženska zapovijedat?" ili "U mojoj kući sam ja gazda, a žena mora slušati!"

Zbog tog mentalnog sklopa koji mu ne dopušta normalno razmišljanje, on je do sada propustio nekoliko prilika za afirmaciju samog sebe i povećanje kakvih-takvih šansi da na budućim izborima učini nešto ozbiljnije. Na sjednicu Vijeća za nacionalnu sigurnost Milanović je pristao "priko voje" samo zato jer mora i to na "neutralnom terenu" u Saboru, kao dvije "zaraćene strane", što samo po sebi govori da stanje nije normalno.

Zajednička sjednica vlade i predsjednice o strategiji izlaska iz krize koliko se čini ostati će utopija dok je god ove vlade. Milanović i njegovi nemaju takvu strategiju i ne mogu ponuditi ništa, jer da imaju učinili bi to u ove tri i pol godine koje su prošle u totalnom osiromašenju svih državljana osim tajkuna i uhljebljenih "ljevičara" na vlasti. Predsjednici opet nije ni na kraj pameti da radi posao vlade, osobito zato jer zna da bi vlada njezine ideje namjerno potkopala i onda nju optužila zbog "loše strategije". Tako sada u "ratnom stanju" između dva stupa vlasti imamo jalovo "primirje" za vrijeme kojeg država tone slobodnim padom, a kohabitacija radi "na baterije".

VANJSKA POLITIKA POPUT POTEZANJA UŽETA

Najgore je stanje u hrvatskoj vanjskoj politici. Tu je situacija kao u staroj ekipi "potezanja konopa". Jedna ekipa vuče na jednu stranu, druga na drugu i ako su izjednačeni, konop ne ide nikuda. A "hrvatski konop" išao je 15 godina nezaustavljivo prema Balkanu, iako ga je narod kočio koliko je mogao. Sada je stao, ali predsjednica sama teško može preokrenuti njegovo kretanje.

Što se nje same tiče ona može brzo i efikasno preokrenuti tijekom vanjske politike glede djelovanja predsjednice. No kod normalne države druga poluga vlasti mora djelovati usklađeno s prvom. A ta druga poluga je Ministarstvo vanjskih poslova, a njega vodi "regionska ministarka" s genima ubojica i orjunaša Vesna Pusić koja je cijeli svoj mandat koji se bliži kraju provela promovirajući "regiju", a zapravo Srbiju, dok ju (predobro) plaća Hrvatska. Za svo vrijeme svog djelovanja uz dva izdajnička predsjednika u brojne zemlje širom svijeta slala je podobne veleposlanike sa zadatkom da reklamiraju "regiju" i da "mudro" šute na sve srbijanske falsifikate povijesti koje ta država poput izvoznih industrijskih proizvoda šalje širom svijeta trujući njihovu javnost lažima i izmišljotinama. A budući da naša veleposlanstva šute, za te države je sve to postala istina. Uostalom, ne treba ići dalje od "slučaja Šimunić" kojemu je karijera uništena zbog toga jer su domaći ministri slali u inozemstvo lažne informacije.

I u toj situaciji bi predsjednica trebala sve te budalaštine ispraviti brzo i lako. Naravno da ona to ne može, iako se trudi, ali druga strana ekipe i dalje poteže konop na drugu stranu. Istini za volju i sama predsjednica je u kampanji izgovorila vrlo znakovite riječi da je "Za dom spremni" ustaški pozdrav, iako je i tada dobro znala da je taj pozdrav mnogo stariji od ustaša iz 2. svjetskog rata. Ona je to rekla u Rijeci vjerojatno se nadajući da će time dobiti riječke "antifašističke" glasove. Ako je to željela, uvjerala se je da time nije postigla ništa. Tamo je sve dobio Josipović, a domoljubi koji su njezini glasači, bili su oneraspoloženi.

PROPALA "REGIONKA" BI U – UJEDINJENE NARODE

Ali opaka odlazeća "regionka" nije raspoložena za odlazak u mirovinu, iako bi veleizdajnicima poput nje trebalo biti mjesto i na gorim mjestima od mirovine. Ona bi, poput žabe koja diže nogu kad potkivaju konja, ni manje ni više nego u Ujedinjene narode i to na mjesto glavne tajnice. Koliko je god to sumanuta ideja da tako nesposobna osoba, pristrana i jednostrana čak i u svojoj državi i protiv svoje države, sjedne u tako osjetljivu fotelju, neke joj okolnosti idu na ruku. Prva je da sljedeća osoba na tome mjestu treba biti iz jedne od istočnoeuropskih država. Druga je da bi po prvi put žena na tome mjestu bila dobar civilizacijski iskorak svijeta. Treća je da ju podržava moćni engleski politički lobby, četvrta da još kratko vrijeme ima vladu koja ju podržava.

Glede predsjednice, njezino je držanje tajanstveno i nejasno. Što su njih dvije rekle jedna drugoj u izravnom razgovoru nije objavljeno, ali je Pusićka izjavila da joj je predsjednica rekla da bi njezina kandidatura u UN bila "dobra stvar"! Je li to moguće? Što je najgore, predsjednica tu izjavu nije demantirala. Vrlo nedavno, prilikom svog boravka u New Yorku, predsjednica je razgovarala sa sadašnjim glavnim tajnikom Ban Ki Moonom čiji mandat istječe sljedeće godine. Niti tu ne znamo detalje razgovora i je li Pusićka bila tema razgovora i kako se je izjasnila predsjednica. Previše je nejasnoća o tako važnoj stvari o kojoj narod "nema pravo" znati istinu. U svakom je slučaju istina da je predsjednica (barem do izbora) pod snažnim pritiskom "regionaca" koji su čak malo živnuli nakon što ih je Andro Vlahušić "došlepao" na vlast u Dubrovniku. Sad je samo pitanje taktike predsjednice koja mora koliko može izbjegavati bočne udare s lijeva, budući da je svjesna koliko su najmoćniji mediji na strani "jugoslovena", pa ju mimo svih civilizacijskih normi i nakon inauguracije posprдно oslovljavaju s "Kolinda".

Očito je da će hrvatski politički brod još neko vrijeme ploviti po burnim uvjetima, jer sadašnja vlada i sama shvaća da ne može dobiti sljedeće izbore, ali ih zato može do krajnjih granica odgađati i za to vrijeme činiti svakog dana sve veće zlo ovom napaćenom narodu. Ili će narod napokon uzeti Ustavom zajamčenu vlast u ruke i zagrmjeti – dosta!